

ÓNYX

DRUHÁ KNIHA
SÉRIE LUX

JENNIFER L. ARMENTROUTOVÁ

Z anglického originálu Jennifer L. Armentrout: ONYX: A LUX NOVEL. Book Two. (Entangled Publishing, LLC, 2012) preložila Terézia Michalková

Translation © 2019 by Terézia Michalková
Zodpovedná redaktorka: Jela Krajčovič

Jazyková korektúra: Zuzana Pučeková

Copyright © 2012 by Jennifer L. Armentrout. First published in the United States under title ONYX: A Lux Novel. This translation published by arrangement with Entangled Publishing, LLC through RightsMix LLC. All rights reserved.

Slovak edition © 2019 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr, s.r.o., Šamorín,
Slovensko
Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Návrh obálky: Keke
Grafická úprava: Design Amorandi

ISBN 978-80-89761-53-1
EAN 9788089761531

Mená, charaktery, miesta a udalosti, ktoré sú v knihe zobrazené, sú vymyslené. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, lokalitami a osobami či už žijúcimi, alebo nežijúcimi, je čisto náhodná a nie je zámerom autora. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať alebo ukladať vo vyhľadávacom systéme, prenášať v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom elektronicky, mechanicky, kopírovaním, nahrávaním alebo iným spôsobom rozširovať bez predchádzajúceho výslovného písomného súhlasu vydavateľa. Pre informáciu vzhľadom na vedľajšie práva kontaktujte vydavateľa.

Autorka potvrdzuje tieto copyrighty a ochranné známky nasledujúcich slov spomenutých v tomto románovom diele: TLC, Foodland, Dress Barn, ET, Star Wars, Wrong Turn, Syfy, Mini Hershey, Kit Kats, Starbusts, Nerds, Smarties, Snickers, Skittles, Scary Movie, Scream, Halloween, Tater Tots.

*Venujem všem milovníkům knih
a knižným blogerům – menším či větším.*

KAPITOLA 1

Daemon Black si sadol za mňa a o chvíľu som cítila, ako ma perom štychá pod lopatkou. Neubehlo ani desať sekúnd. Otočila som sa na stoličke a omámila ma jedinečná vôňa, ktorá nemohla patriť nikomu inému.

Odtiahol ruku a modrým vrchnáčikom pera si poklepkal po kútiku pier. Tie pery som veľmi dobre poznala. „Dobré ráno, mačiatko.“

Donútila som sa pozrieť mu do očí. Boli svetlozelené ako stonka čerstvo odtrhnutej ruže. „Dobré ráno, Daemon.“

Naklonil hlavu a neposlušné tmavé vlasy mu spadli do čela. „Nezabúdaj, že dnes máme plány.“

„Neviem sa dočkať,“ odvetila som sucho.

Ako sa ku mne Daemon naklonil, tmavý sveter mu tesnejšie obopol široké plecia. Oprel sa o lavicu. V triede bolo také ticho, že som počula, ako moje kamarátky Carissa a Lesa dýchajú a cítila som pohľady celej triedy. Jeden kútik úst sa mu skrivil, akoby sa potajomky smial.

To ticho začínalo byť ťaživé. „Čo?“

„Musíme niečo urobiť s tvou stopou.“ Povedal to potichu, aby som ho počula len ja. Vďaka bohu. Nemala som chuť ostatným vysvetľovať, čo stopa znamená. *No, viete, je to niečo ako pozostatok mimozemskej sily, ktorý sa prenesie na človeka a rozsvieti ho ako vianočný stromček. Máte záujem?*

Jasné.

Zdvihla som pero a rozmýšľala som, že ho s ním štuchnem. „Hej, to mi došlo.“

„A mám skvelý nápad, ako to urobiť.“

Tušila som, čo myslí tým „skvelým nápadom“. Ja. On. Sex. Usmiala som sa a zeleň v jeho očiach sa prehĺbila.

„Pozdáva sa ti to?“ zamumlal a zrakom prešiel na moje pery.

Telom mi presvišťalo vzrušenie a musela som si pripomenúť, že jeho správanie nemá nič spoločné so mnou, ale s mimozemským kúzlom. Odkedy ma Daemon po bitke s Arumom vyliečil, boli sme prepojení, a hoci preňho to bol dostatočný dôvod na to, aby sme sa dali dokopy, pre mňa nie.

Nebolo to *ozajstné*.

Chcela som zažiť to, čo k sebe cítili moji rodičia. Nehynúcu lásku. Silnú. Pravdivú. Šialené mimozemské puto na mňa veru nezaberie.

„V tomto živote nie, môj zlatý.“

„Je zbytočné odporovať, mačiatko.“

„Je zbytočné snažiť sa.“

„To sa uvidí.“

Prevrátila som oči a otočila sa k tabuli. Daemon bol, samozrejme, fešák, ale človek ho mal niekedy chuť prizabiť, takže to strácalo čaro. Hoci nie vždy. Náš storočný učiteľ matiky sa došuchtal do triedy, stískal hrubý štós papierov a čakal, kým zazvoní.

Daemon ma štuchol perom. Zase.

Začala som päste a uvažovala som, či ho odignorovať. No to by nemalo význam. Len by v tom pokračoval. Otočila som sa a pozrela naňho.

„Čo, Daemon?“

Pohol sa rýchlejšie, ako keď človeka napadne kobra. S úsmevom, pri ktorom mi stiahlo žalúdok, ma pohladil po líci a z vlasov mi vytiahol malý kúsok páperia.

Uprene som naňho hľadela.

„Po škole...“

Keď som videla jeho zlomyseľný úsmev, predstavovala som si, na čo všetko myslí, ale rozhodla som sa, že s ním túto hru hrať nebudem. Zagúľala som očami a prudko sa odtiahla. Budem so svojimi hormónmi bojovať... a nedovolím, aby sa mi dostal pod kožu.

Zvyšok rána som za ľavým okom cítila pulzujúcu bolesť, ktorú som pripisovala Daemonovi.

Kým však nadišiel čas obeda, mala som pocit, akoby ma niekto z celej sily udrel do hlavy.

Ako som sedela v jedálni, kde vládol neutíchajúci ruch a cítila som, ako sa vo vzduchu miesi smrad dezinfekčného prostriedku a spáleného jedla, mala som chuť vybehnúť z miestnosti.

„Budeš to jesť?“ Dee Blacková ukazovala na nedotknutý cottage cheese a ananás.

Pokrútila som hlavou, posunula jej tácku, a keď začala jesť, naplo ma.

„Ty by si bola schopná zjesť aj celý futbalový tím.“ Lesa sledovala Dee, ako je, a v tmavých očiach sa jej zračila závišť. Nedivila som sa jej. Raz som bola svedkom toho, ako Dee na posedenie zjedla celý balíček sušienok Oreo. „Ako to robíš?“

Dee pokrčila elegantnými plecami. „Asi mám rýchly metabolizmus.“

„Čo ste robili tento víkend?“ spýtala sa Carissa, keď si so zamračeným výrazom utierala sklíčka okuliarov do rukáva. „Ja som vyplňala prihlášky na výšku.“

„Ja som sa celý víkend venovala Chadovi,“ odvetila Lesa s úškrnom.

Obe sa pozreli na mňa a Dee, a čakali, čo povieme. Mala som tušenie, že rozprávať im o tom, ako som zabila psychicky narušeného mimozemšťana a sama skoro zomrela, by asi nebol najlepší nápad.

„Pozerali sme stupidne filmy,“ povedala Dee, nepatrne sa na mňa usmiala a zahrnula si lesklú čiernu kučeru za ucho. „Bola to celkom nuda.“

Lesá si odfrkla. „Vy vždy robíte niečo nudné.“

Chcela som sa usmiať, ale odrazu ma začalo niečo páliť v zadu na krku. Rozhovor, ktorý pokračoval, som už nevnímala. Až o niekoľko sekúnd som zaregistrovala, ako si vedľa mňa sadol Daemon. Položil pred mňa plastový pohár s malinovým kokteílom – mala som ho najradšej. Bola som šokovaná, že mi Daemon len tak niečo priniesol, nieto ešte moju obľúbenú pochúťku. Natiahla som sa za pohárom, nechtiac som sa dotkla jeho ruky a zacítila som na pokožke záchvev vzrušenia.

Rýchlo som ruku odtiahla a trochu si odpila. Mňam. Možno mi to pomôže na žalúdok. A možno by som si vedela zvyknúť na nového, štedrého Daemona. Je oveľa lepší ako kretén, ktorého poznám. „Ďakujem.“

Odpovedal mi úsmevom.

„Nám si nepriniesol?“ zavtipkovala Lesa.

Daemon sa zasmial. „Slúžim iba jednej konkrétnej osobe.“

Líca mi zalial rumenec a odtiahla som si od neho stoličku. „O žiadne tvoje služby nemám záujem.“

Naklonil sa ku mne a znovu bol pri mne bližšie, ako som chcela. „Zatiaľ.“

„Daemon, aj ja tu sedím,“ mračila sa Dee. „Chceš, aby som stratila chuť do jedla?“

„Akoby to vôbec bolo možné,“ odsekla Lesa a prevrátila oči.

Daemon si z tašky vybral sendvič. Jedine on si mohol dovoliť vynechať vyučovaciu hodinu, zísť si po obed a nezostať po škole. Bol skrátka... *výnimočný*. Všetky dievčatá v jedál-

ni, okrem jeho sestry, naňho zízali. Dokonca aj zopár chalanov.

Ponúkol sestre ovsenú sušienku.

„Nemali by sme začať plánovať?“ spýtala sa Carissa a na lícach sa jej objavili dva červené fľaky.

„Jasné,“ odvetila Dee a usmiala sa na Lesu. „Veľké plány.“

Utrela som si vlhké spotené čelo. „Aké plány?“

„S Dee sme sa na angličtine bavili o tom, že by sme budúci týždeň usporiadali párty,“ vysvetľovala Carissa. „Chceme, aby to bolo niečo...“

„Veľkolepé,“ doplnila ju Lesa.

„Komorné,“ opravila ju Carissa a zazrela na ňu. „Pozvali by sme len zopár ľudí.“

Dee prikývla a v jasných zelených očiach sa jej zračilo nadšenie. „Naši budú v piatok mimo mesta, takže sa to dokonale hodí.“

Letmo som sa pozrela na Daemona. Žmurkol na mňa a moje hlúpe srdce mi nepatrne poskočilo.

„Je super, že vám vaši dovoľia doma usporiadať párty,“ povedala Carissa. „Naši by skolabovali, už len keby som to spomenula.“

Dee pokrčila plecom a odvrátila pohľad. „Naši sú v pohode.“

Pichlo ma pri srdci, no prinútila som sa tváriť nenútene. Bola som presvedčená, že Dee si želá viac než čokoľvek iné, aby ich rodičia boli nažive. Dokonca aj Daemon. Aspoň by nemusel na svojich pleciach niesť ťarchu zodpovednosti za celú rodinu.

Za ten čas, ktorý sme spolu strávili, som pochopila, že jeho neprijemné správanie pramení predovšetkým zo stresu. Okrem toho sa musel vysporiadať aj s bratovou smrťou...

Po zvyšok obeda sa rozhovor niesol v duchu prípravy párty. Načasovali to celkom dobre, keďže budúcu sobotu mám narodeniny. Do piatku sa o párty nepochybne dozvie celá škola. V meste, kde je pitie alkoholu na kukuričnom poli vrcholom

piatkovej zábavy, nehrozí, aby niekto zorganizoval „komornú“ párty. Uvedomuje si to Dee vôbec?

„Ty s tým súhlasíš?“ pošepkala som Daemonovi.

Pokrčil plecami. „Nemôžem jej v tom brániť.“

Vedela som, že by to dokázal, takže očividne s tým súhlasí.

„Dáš si sušienku?“ ponúkol ma a podával mi keksík s čokoládovými kúskami.

Hoci ma stále bolelo brucho, nedokázala som odolať. „Jasné.“

Zaškľabil sa, naklonil sa ku mne, ústa mal odo mňa len niekoľko centimetrov. „Tak si ho pod' zobrat'.“

Tak si ho pod'...? Daemon si strčil polku sušienky medzi plné sexi pery.

Ach, toto snáď nemôže myslieť vážne...

Spadla mi sánka. Niekoľko dievčat v jedálni vydalo hlasný vzdych, a znelo to, akoby sa roztápali priamo na mieste, no nemala som tú odvahu sa na ne pozrieť.

Sušienka i pery boli priamo predomnou.

Cítila som, ako mi horia líca. Všetky oči sa upierali na mňa a Daemona. Preboha. Daemon zvrátil obočie, čakal, či to urobím.

Ozvala sa Dee. „Myslím, že sa dogrciam.“

Bolo mi tak trápne, že som sa mala chuť okamžite zakopať pod čiernu zem. Čo si myslel, že urobím? Vezmem si sušienku z jeho úst, akoby sme hrali v mládeži neprístupnej verzii rozprávky *Kráska a netvor*? Pravdupovediac, v kútiku duše som to urobiť chcela, no nebola som si istá, čo to o mne vypovedá.

Daemon vzal sušienku. V očiach mu iskrilo, akoby vyhral bitku. „Čas vypršal, mačiatko.“

Zízala som naňho.

Zlomil sušienku a podal mi väčšiu časť. Vytrhla som mu ju z ruky a mala som sto chutí šmariť mu ju do ksichtu, ale boli... boli v nej čokoládové kúsky. Zjedla som ju a bola výborná.

Znovu som si odpila z kokteilu a na chrbte som zacítila nepríjemné šteklenie, akoby ma niekto sledoval. Obzrela som sa

po jedálni. Čakala som, že Daemonova mimozemská ex-priateľka bude na mňa zazerat' nenávisným pohľadom, no Ash Thompsonová sa zhovárala s nejakým chalanom. Zvláštne. Bol to Lux? V tomto veku ich nebolo veľa, ale pochybujem, že Ash by sa pri svojej povýšenosti bola schopná usmievať na obyčajného človeka. Odlepila som pohľad od ich stola a preletela zvyšok jedálne.

Pán Garrison stál pri dverách do knižnice. Sledoval stôl plný športovcov, ktorí vytvárali zo zemiakovej kaše komplikované „umelecké diela“. Vôbec nikto sa ani zďaleka nepozerala naším smerom.

Pokrútila som hlavou a cítila som sa smiešne. Znepokojujem sa pre nič za nič. Veď Arum pravdepodobne nevpadne do školskej jedálne len tak. Asi na mňa niečo lezie. Keď som sa dotkla retiazky na krku, ruka sa mi mierne zachvela. Obsidián ma hrial na pokožke, upokojoval ma, bol poslom bezpečia. Mala by som prestať vyvádzať. Možno preto sa mi krúti hlava a cítim sa slabá.

Určite to nemá nič spoločné s chalanom, ktorý sedí vedľa mňa.

Na pošte na mňa čakalo niekoľko balíkov, no nebola som veľmi nadšená. Boli to výtlačky od ďalších knižných blogerov, ktorí mi knihy posunuli, aby som ich zrecenzovala. Mne to však bolo jedno. Jasný dôkaz toho, že na mňa lezie choroba šialených kráv.

Cesta domov bola na nevydržanie. Ruky som mala zoslabnuté. Nedokázala som sa sústrediť. Keď som kráčala po schodoch na verandu, tisla som si balíky k telu a snažila sa ignorovať páľčivý pocit na zátylku. Nevšímala som si ani chalana, ktorý sa opieral o zábradlie.

„Nešla si zo školy rovno domov.“ V jeho hlase bolo počuť mrzutosť. Akoby bol môj zvrátený sexi osobný strážca, ktorého som si dovoľila neposlúchnuť.

Vofnou rukou som vyhrabala kľúče. „Ako vidíš, musela som ísť na poštu.“ Prudko som otvorila dvere a balíky zložila na stolík v predsieni. Samozrejme, išiel za mnou, ani nečakal na pozvanie.

„Pošta mohla počkať.“ Daemon ma nasledoval dovnútra. „Čo je v tých balíkoch? Iba knihy?“

Z chladničky som si vzala pomarančový džús a povzdychla si. Ľudia, ktorí nemali radi knihy, to nikdy nepochopia. „Hej, sú v nich *iba* knihy.“

„Viem, že v okolí pravdepodobne nie sú nijakí Arumovia, ale i tak by si si mala dávať pozor. Máš na sebe stopu, ktorá ich zavedie rovno k domu. To je dôležitejšie ako knihy.“

Nie, knihy boli dôležitejšie než nejakí Arumovia. Naliala som si džús do pohára a bola som príliš unavená, aby som reagovala na to, čo povedal. Stále sme sa nenaučili slušne konverzovať. „Dáš si?“

Povzdychol si. „Jasné. Máte mlieko?“

Ukázala som na chladničku. „Poslúž si.“

„Ty si ma ponúkla. Neprinesieš mi ho?“

„Ponúkla som ti pomarančový džús,“ odvetila som a odniesla pohár k stolu. „Vybral si si mlieko. A buď potichu. Mama spí.“

Zamrmlal si niečo popod nos a nalial si do pohára mlieko. Keď si vedľa mňa sadol, všimla som si, že má na sebe čierne tepláky. Spomenula som si, čo sa stalo, keď ich mal u mňa doma naposledy. Vhupli sme na to. Hádka sa zmenila na vášnivú predohru, ktorú poznám z trápnych romantických románov. Pre spomínaný zážitok som stále nemohla spať, hoci by som si to nikdy nepriznala.

Bolo to také vzrušujúce, že Daemonove mimozemské schopnosti vypálili väčšinu žiaroviek v dome a spálili mi počítač. Chýbal mi. Aj môj blog. Mama mi sľúbila, že mi na narodeniny kúpi nový notebook. Ešte musím počkať dva týždne...

Pohrávala som sa s pohárom so sklopeným pohľadom. „Môžem sa ťa niečo opýtať?“

„Záleží na tom čo.“

„Cítiš... niečo, keď si so mnou?“

„Myslíš niečo iné ako to, čo som cítil dnes ráno, keď som videl, ako ti to pristane v džínsoch?“

„Daemon.“ Vzdychla som si a pokúšala som sa nevšímať si vnútorný hlas, ktorý kričal: ON SI MA VŠIMOL! „Myslím to vážne.“

Na drevenom stole dlhými prstami obkresľoval otláčené krúžky z pohárov. „Máš na mysli teplo a šteklenie na chrbte a krku?“

Nepatrne som zdvihla zrak. Na perách mu zahral jemný úsmev. „Hej, aj ty to cítiš?“

„Vždy keď si nablízku.“

„Neprekáža ti to?“

„A tebe áno?“

Nebola som si istá, čo na to povedať. Šteklenie ma predsa nebolo, ale i tak to bolo zvláštne. Prekážalo mi, čo to symbolizovalo – spojenie, o ktorom sme nič netušili. Dokonca i srdcia nám bili rovnako.

„Možno je to vedľajší účinok... vyličenia.“ Daemon ma sledoval ponad okraj pohára. Stavím sa, že fúzy z mlieka mu pristanú. „Je ti dobre?“

Ani nie. „Prečo?“

„Vyzeráš hrozne.“

Inokedy by podobný komentár spôsobil oheň na streche, ale zmohla som sa len na to, že som položila poloprázdny pohár na stôl. „Asi na mňa niečo lezie.“

Zvraštil čelo. Daemon nevedel, aké je to byť chorý. Luxovia nebývali chorí. Nikdy. „Čo ti je?“

„Neviem. Asi mám mimozemské osýpky.“

Daemon si odfrkol. „Pochybujem. Nemôžeme si dovoliť, aby si ochorela. Musíme ísť von a zbaviť ťa stopy. Kým ju máš na sebe, tak si...“

„Ak povieš príťaž, tak ti ublížim.“ Hnev vyhnal zo žalúdka nevoľnosť. „Myslím si, že som dokázala, že to tak nie je. Odlá-

kala som Barucka z vášho domu a zabila som ho.“ Musela som sa snažiť, aby som nezvýšila hlas. „To, že som človek, neznamená, že som slabá.“

Oprel sa a zdvihol obočie. „Chcel som povedať, že kým ju máš na sebe, si v nebezpečenstve.“

„Aha.“ Zapýrila som sa. To mi nevyšlo. „No, ale aj tak nie som na príťaž.“

V jednom okamihu Daemon sedel pri stole a o chvíľu už kľučal pri mne. Musel nepatrne zdvihnúť zrak, aby sa mi mohol zahľadieť do očí. „Viem, že nie si slabá. Dokázala si to. A to, ako si sa cez víkend napojila na naše schopnosti? Stále nerozumiem, ako sa to stalo, ale slabá určite nie si. Nikdy si nebola.“

Fíha. Bolo náročné držať sa predsavzatia a vyhodit' si z hlavy myšlienku na to, že sme spolu, keď bol... milý a hľadel na mňa, akoby som bola posledný kúsok čokolády na svete.

To mi znovu pripomenulo, ako mi ponúkal ten prekliaty kek-sík s čokoládovými kúskami.

Myklo mi kútikom úst, zdalo sa, že vie, na čo myslím, a zo všetkých síl sa pokúšal neusmiať. Nemám na mysli zvyčajný úškl'abok, ale skutočný úsmev. Odrazu vstal, týčil sa nado mnou. „Teraz chcem, aby si mi dokázala, že nie si slaboch. Zdvihni zadok, zbavíme ťa stopy.“

Zastonala som. „Daemon, naozaj mi nie je dobre.“

„Kat...“

„Fakt to nehovorím len z rozmaru. Je mi na vracanie.“

Zložil si ruky a tričko značky Under Armour mu oboplo postavu. „Nie je bezpečné, aby si tu pobehovala, keď svietiš ako maják. Kým máš na sebe stopu, nikam nemôžeš ísť, nič nemôžeš robiť.“

Zdvihla som sa od stola a ignorovala som, ako sa mi prevracia žalúdok. „Prezlečiem sa.“

Prekvapene sa na mňa pozrel a ustúpil. „Tak ľahko sa vzdávaš?“

„Vzdávam?“ nechápavo som sa zasmiala. „Iba chcem, aby si mi zmizol z očí.“

Daemon sa zasmial. „Len si to ďalej nahováráj, mačiatko.“

„Len ďalej užívaj ego steroidy.“

V okamihu bol predo mnou, zablokoval mi východ. Pomaly kráčal ku mne a naklonil sa. Na lícach som pocítila jeho dych a pohľady sa nám stretli. Pohol sa o kúsok bližšie, perami sa jemne dotkol môjho líca. Z hrdla sa mi vydral tlmený vzdych a nepatrne som sa k nemu naklonila.

O chvíľu sa Daemon odtiahol a samoľúbo sa zachechtal. „To nebude mojím egom, mačiatko. Chod' sa obliecť.“

Dopekla!

Keď som odchádzala z kuchyne, ukázala som mu prostredník a vyšla hore. Bola som stále celá lepkavá a spotená, ibaže to nemalo nič spoločné s tým, čo sa práve stalo. Prezliekla som sa do teplákov a športového trička. Posledné, na čo som mala chuť, bol beh. Daemona však určite nebude trápiť, že sa necítim dobre.

Staral sa len o seba a o sestru.

To nie je pravda, šepkal mi zákerný, otravný hlas v hlave. No čo ak má pravdu? Vyliečil ma, hoci ma mohol nechať zomrieť. Počula som jeho myšlienky, ako ma prosil, nech ho neopúšťam.

Nech je, ako chce, musela som potlačiť nutkanie na vracanie a ísť behať. Šiesty zmysel mi napovedal, že to nedopadne dobre.